

Вибір фюрером кандидатури Фрідріха Паулюса на посаду командувача 6-ою армією був досить дивним, оскільки той був типовим штабним працівником і зовсім не мав досвіду командування великими військовими з'єднаннями. Він був м'яким, занадто ввічливим та не міг самостійно приймати важливі рішення. Можливо, Гітлеру була потрібна саме така людина, яка не буде зайвий раз сперечатися з приводу його наказів, проте подальші події склалися трагічно. У битві за Сталінград, яку Ф. Паулюс провів як серію лобових атак, він не виявив жодної тактичної майстерності. В історії поразки 6-ї армії залишаються питання, її командувач не залишив мемуарів, та й не міг би написати в них правду з огляду на радянський полон. Багато в чому, завдяки свідченням Ф. Паулюса на Нюрнберзькому процесі, винні у військових злочинах люди понесли пряму відповідальність за свої діяння. Його 33-річна військова кар'єра драматично завершилася під Сталінградом у лютому 1943 року у званні фельдмаршала.

Література

1. Війна і міф. Невідома Друга світова / за ред. О. Зінченка, В. В'ятровича, М. Майорова. Харків : Книжковий Клуб "Клуб Сімейного Дозвілля", 2016. 272 с.
2. Doerr H. Der Feldzug nach Stalingrad, 1942-1943. Friedberg, Podzun-Pallas, 1954. 160 s.
3. Goerlitz W. Paulus und Stalingrad. Westport, Conn : Greenwood Press, 1974. S. 10-12.
4. Mueller G., Mitcham S. Hitler's Commanders: Officers of the Wehrmacht, the Luftwaffe, the Kriegsmarine, and the Waffen-SS. New York, CSP, 2000. 384 p.
5. Штейдле Л. От Волги до Веймара: мемуари немецкого полковника командира полка 6-й армии Паулюса : пер. с немецкого Н. М. Гнединой и М. П. Соколова / под ред. З. Шейниса. Москва, 1975. URL: <https://wysotsky.com/0009/368.htm> (дата звернення: 25.10.2023).

СУДОЧИНСТВО ЗА КОДЕКСОМ ЗАКОНІВ ЦАРЯ ХАММУРАПІ

Владислав Федоров

Науковий керівник:
Марина Мінченко

Кодекс Законів царя Хаммурапі були створені у XVIII ст. до н. е., записані на діоритовий стелі. Це впорядкована збірка звичаєвого права, де прописано юридичний захист власності та правове оформлення використання чужої праці. Закони згруповані в окремі блоки. Мета статті – проаналізувати діяльність суду у Стародавньому Вавилоні за Кодексом Законів царя Хаммурапі.

Зазначені у статтях 1-5 правила стосуються судочинства і визначають наслідки для тих, хто подає обвинувачення або свідчення в судових справах.

Стаття 1: Якщо хтось обвинувачує когось у вбивстві під клятвою, але не доводить це, то обвинувачений може вбити обвинувача.

Стаття 2: Якщо хтось обвинувачує когось у чарівництві, але не доводить це, то обвинувачений повинен піти до річки і кинутися в неї. Якщо Ріка поглине його,

то обвинувач може взяти дім обвинувача. Якщо Ріка не поглине обвинувача, то обвинувач повинен бути убитий, а той, хто кинув його в Ріку, отримує дім обвинувача.

Стаття 3: Якщо свідок у судовій справі не доводить свої слова щодо злочину, і ця справа стосується життя, то свідка вбивають.

Стаття 4: Якщо свідок у судовій справі про хліб або срібло не доводить свої слова, то йому накладають штраф або покарання, визначене у цій справі.

Стаття 5: Якщо суддя, виносячи вирок і складаючи документ з печаткою, потім змінює свій вирок, то його викривають у зміні вироку. Він повинен сплатити 12-кратну суму позову, яка була подана в цій справі, і він видаляється з посади судді без можливості повернутися до суддів у майбутньому.

У Стародавньому Вавилоні відсутнім було розділення на кримінальний і цивільний процес. Судовий процес розпочинається за вимогою постраждалих осіб. Сторони повинні були з'явитися особисто на судовому слуханні. Основними засобами доказу в суді були клятва, свідчення свідків, письмові документи й інші докази. Процедура судового процесу вимагала від судді особистого вивчати і вели справу.

Суддя оцінював показання сторін і свідків на підставі їхньої мови тіла, жестів, зовнішнього вигляду і так далі. Також використовувалися випробування, відомі як ордалії. Суддя не мав права змінювати своє рішення після його прийняття. У випадку порушення цього правила суддя платив значний штраф, що перевищував суму позову в 12 разів. Також передбачається судова кара за надання хибних свідчень.

Кодекс Законів царя Хаммурапі є важливим історичним джерелом, що відображає судову систему та юридичні стандарти Стародавнього Вавилону. Це джерело має значення з декількох причин:

1. Історична цінність: Кодекс Законів царя Хаммурапі датуються XVIII ст. до н.е. і є одними з найдавніших відомих законів. Вони відображають правовий підхід і соціокультурну реальність того часу, допомагаючи сучасним дослідникам краще розуміти історію і суспільство Стародавнього Вавилону.

2. Вивчення права і правосуддя: Кодекс Законів царя Хаммурапі демонструють структуру та принципи судової системи того часу. Вони надають інсайти у судовий процес, включаючи роль суддів, свідків, покарання та процедури доведення вини або невинності.

3. Етичний і соціокультурний контекст: Кодекс Законів царя Хаммурапі відображають соціальні та етичні норми, що були важливі для цього суспільства. Вони показують, як важливо було володіти власністю та дотримуватися етичних норм у вавилонському суспільстві.

4. Поняття справедливості: Кодекс Законів царя Хаммурапі регулюють важливі аспекти справедливості, включаючи відшкодування шкоди, кари для обвинувачених та відповідальність свідків. Це сприяє вивченню того, як вавилонці розуміли та застосовували правосуддя.

Кодекс Законів царя Хаммурапі – важливе джерело для дослідження історії, права та суспільства Стародавнього Вавилону, має цінність у контексті історичних та правових досліджень.

Що стосується дії цього кодексу, він мав значення щодо підтримки правопорядку та стабільності в Стародавньому Вавилоні. Він також надавав

захист правам громадян і встановлював засади справедливого судочинства. Однак, варто зазначити, що кодекс містив дуже суворі покарання, і деякі з них можуть викликати відчуття несправедливості.

Отже, це джерело містило ретельно встановлені норми та санкції для різних правових питань і визначав стандарти поведінки для різних соціальних класів.

Література

1. Луговий О. М. Історія Стародавнього Сходу : навч.-метод. посіб. до нормативної дисципліни професійної підготовки для студентів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти спеціальності 032 Історія та археологія. Частина I. Одеса : Одес. нац. ун-т імені І. І. Мечникова, 2021. 214 с.

ХАРАКТЕРНІ РИСИ ПЕРЕТВОРЕНЬ УРЯДУ ФІДЕЛЯ КАСТРО: ЕКОНОМІЧНИЙ АСПЕКТ (1959-1961 рр.)

Катерина Качинська

Науковий керівник:
Оксана Черевко

Феномен Кубинської революції 1959 р. залишається актуальним у науковій площині, оскільки в результаті неї країна пішла не властивим регіонові Латинської Америки історичним шляхом побудови соціалізму. Кубинський досвід постійно перебуває в полі зору істориків, політологів, політиків, економістів. Поглибленого вивчення потребують перші кроки уряду Ф. Кастро для встановлення суспільної та соціалістичної власності на основні знаряддя і засоби виробництва.

Країна мала ряд серйозних і складних проблем, які для свого вирішення потребували рішучих і радикальних дій. Внаслідок економічної відсталості, рівень життя населення на Кубі був вкрай низьким: напередодні революції середньорічний дохід на душу населення коливається від 250 до 300 песо. Рівень постійного безробіття був дуже високим, що ускладнювалося зростанням населення. Революція мала розв'язувати питання економічного характеру, зокрема підвищення матеріального добробуту населення країни [3, с. 136].

На першому етапі революційних перетворень ключовою дією було повернення незаконно привласненого майна, яке належало диктатору Фульгенсіо Батісті та його спільникам. Це стосувалося не лише земель, а й промислових підприємств і інших ресурсів, які були націоналізовані. Відновлення контролю над цим майном дозволило уряду Кастро забезпечити додаткові ресурси для розвитку економіки, подолати її відсталість порівняно з іншими країнами.

Також відбувався перерозподіл доходів підприємств на користь розвитку країни та підвищення рівня життя населення. Збільшення заробітних плат і зниження тарифів на комунальні послуги спрямовувалися на поліпшення соціально-економічного становища громадян.